

Till Svartlösa Käradsrätt!

Rörande förloppet vid förövandret av den lagöverträdelse för vilken jag nu står tilltalad, och de i sammanhang därmed stående omständigheterna, får jag härmed vördsamt meddela följande.

Dagen före den dag lagöverträdelsen begicks, eller Söndagen den 23 Augusti, hade jag varit inne i Stockholm och där på kvällen förtärt några spiritnosa. Då jag senare på aftonen skulle med sista tåget fara åter till Orby, råkade jag försena mig, och nödgades nu i brist på pänningar gå nte på gatorna under den följande natten. Härigenom följde, att jag var i högsta grad trött och slö, då jag på måndags morgonen reste hem till Orby. Efter hemkomsten reste min principal, Skräddarmästaren Schultzy, in till Stockholm; något senare även hans hustru, varigenom jag blev ensam hemma. Slö och illamående, samt plågad av själshval med anledning av — såsom jag då trodde — obesvarad kärlek till en ung kvinna i Stockholm, befann jag mig i en högst sländig kondition både kroppsligen och andligen. Jag hade emellertid från Stockholm medfört en kvartersbetselj med kognac och sökte nu krya till mig genom att förtära Särav. Härigenom blev jag dock ganska berusad och kom i ett högst abnormt sinnestillstånd. Härunder kom jag på den högst olyckliga idén, att av min principal olovligen tillägna mig pänningar

och att resa in till staden för att ytterligare tillfredsställa den sjukliga åtrå efter spirituosa som kommit över mig, samt att möjligen även hjälpa den unga kvinna jag hyste en djupare blygsel för, med pengar till sjukvård, som jag ville henne vara i behov av. Jag minns mig att jag på verkstadsbordet lade en papperslapp adresserad till min principal, vari jag sökte förklara eller ursäkta mitt handlingsätt. Därpå gick jag till en byrå och tog ur en låda en nyckel, hörande till ett i samma rum stående skrivbord; läste så upp en skrivbordslåda och tillgrep ur en däri förvarad planbok 80 kr. av i planboken befintliga 110 kr. Därpå läste jag ännu igen skrivbordslådan och lade nyckeln tillbaka på dess förra plats, varefter jag med bantåg reste in till Stockholm. Närkommen berusade jag mig ytterligare men greps nu även av ånger över det skeddade. Dock kunde jag med min ontöknade hjärna ej fatta något som helst beslut, utan fortfor att supa tills jag sent på aftonen hamnade på ett hotell. Påföljande tisdags morgon var jag sjukare än någonsin och plågades av samvetska och oro, som jag tyvärr sökte dränka i sprit. Jag försjönk alltmer i ett slapphetsstillstånd som gjorde mig oduglig till allt. Jag var, åter vad jag nu måste antaga, halvt sinnesrubbad. Morgonen därpå vaknade jag ännu på hotell, men gjorde nu en ansats att rycka upp mig ur mitt slöhetstillstånd. Jag vittalade en person inne på ett kafé att ringa på i telefon till Schultz för att göra mig underrättad om huru denne upptogs i saken, och erhöll nu upplysning om att Schul-

anmätt mig hos polisen. An greps jag av självmordstankar. Jag gick in i en järnhandel och köpte mig en revolver jämte ammunition. Skrev så avskedsbrev till anhöriga och vänner och beslöt att skjuta mig någonstädes ute vid Haga. Jag förberedde mig dock på löden på ett sorgligt sätt i det jag gick från den ena restauranten till den andra, där jag höll glas et i den ena handen och revolvern i byxfickan i den andra, ständigt tyckande mig se detektiver i varje persons som kom i min närhet. Så förtgick det till fredagsmiddagen. Då voro pänningarne slut och nu tyckte jag tiden vara inne att göra slut på livet. Men då överfölls jag av en obestvingad önskan att ännu en gång se den unga kvinnan jag hyste och fortfarande hyste en djupare hänsla för. Jag skrev till henne en begäran om ett sista möte. Men hon, i högsta grad förtvivlad. An följde en scen som jag här ej närmare skildrar; men vare det nog sagt, att jag för min del avgav ett heligt löfte att aldrig mera smaka en droppe spirituosa eller begå en värlig handling - och denna ed vill jag heligt hålla för framtiden. Jag gick efter detta möte och kastade revolvern i en soptunna på en gård, därpå gick jag upp på det hotell jag legat och slog bort en half liter kognac som jag hade kvar. Värefter ringde jag på i telefon till Skräddarmästaren Schultz och erhöi den mes förlåtelse för det skeddade, samt reste så ut till Örby, där jag av Schultz mötogs med vänlighet; han ville behålla mig kvar i sin tjänst och stödja mig i mitt beslut.

att totalt avhålla mig från rusdycker o. s. v.
Dagen därpå, lördagen den 29 Augusti,
började jag arbeta som vanligt i verkstaden
msppfyllt av ånger över det skeddä, tack
samt för min principals vänlighet och
kännande en djup glädje över de tillgiven-
hetens och trohetens ord, som föregående
räddat mig från döden och riktat min bliv-
framåt mot en lyckligare framtid. —
Några timmar senare häktades jag, om
yttre ett par timmar befann jag mig i
fängelse och nu — står jag inför domstolen.

Till denna skildring skulle jag här visser-
ligen kunna tillägga några fullständiga
till mina föregående levnadsomständigheter
som vore ägnade att påvisa, huru dels medföda
karaktärs- och svagheter, dels tillfälliga orsaker
oemotståndligen drivit mig i elände och gjort mig till
en lagöverträdare. Jag skulle kunna påpeka huru
av naturen begåvad med en för såväl gott som ont lätt på-
verkad själ — haft olyckan redan tidigt komma under
flytande av moraliskt degenererade personer, o. s. v.
Men inför dem som äro människokännare, behö-
ver jag ej närmare tala om mina förhållanden
och den stora hopen som finner sitt största nöj-
nti att kasta sten på en svag medmänniska,
negligerar jag fullständigt.
Jag har nu åter brutit mot statens la-
gar, mot det allmänna rättsmedvetandet och
mot mitt eget samvete.

Jag böjer mig därför ödmjukt inför straf-
fet!

Vördsammast
Ture Albert Teodor Danielson